

1

Ik braakte in de wc-pot met mijn armen om de koele zijkant geslagen en deed mijn best het geluid van mijn gekokhals te dempen.

Met het maanlicht dat de enorme marmeren badkamer binnen drong als enige licht gaf ik zacht, maar uitgebreid over.

Tamlin had zich niet verroerd toen ik met een schok ontwaakte. Omdat ik de duisternis in mijn kamer niet kon onderscheiden van de eindeloze nacht in Amarantha's kerkers en omdat het kille laagje zweet dat me bedekte als het bloed van de elfiden aanvoelde, was ik naar de badkamer gevlogen.

Daar zat ik nu al een kwartier te wachten tot het gekokhals zou afnemen, tot de aanhoudende huivering met langere tussenpozen zouden komen en uiteindelijk als rimpelingen op een vijver helemaal zouden ophouden.

Ik zette me hijgend schrap boven de pot en telde elke inademing.

Het was maar een nachtmerrie. Een van de vele die me tegenwoordig achtervolgden, of ik nu sliep of wakker was.

Er waren drie maanden verstreken sinds de gebeurtenissen Onder de Berg. Drie maanden waarin ik had moeten leren me aan te passen aan mijn onsterfelijke lichaam, aan een wereld die worstelde om weer een eenheid te worden nadat Amarantha hem had verscheurd.

Ik concentreerde me op mijn ademhaling – ademde in door mijn neus en uit door mijn mond. Steeds opnieuw.

Toen het kokhalzen voorbij leek te zijn, liet ik de wc los – maar ik ging niet ver weg. Alleen maar naar het gebarsten raam in de muur ernaast, waar ik de nachtelijke lucht kon zien en de bries mijn plakkerige gezicht kon strelen. Ik leunde met mijn hoofd tegen de muur en legde mijn handen plat op de kille marmeren vloer. Echt.

Dit was echt. Ik had het overleefd; ik was ontsnapt.

Tenzij dit een droom was – een koortsdroom in Amarantha's kerkers, en ik weer in die cel wakker zou worden en...

Ik klemde mijn knieën tegen mijn borst. Echt. Echt.

Ik vormde de woorden geluidloos met mijn mond.

Dat deed ik tot ik mijn benen kon loslaten en mijn hoofd kon optillen. Een stekende pijn joeg door mijn handen...

Ik had ze zo stevig tot vuisten gebald dat mijn nagels mijn huid bijna doorboorden.

Onsterfelijke kracht – eerder een vloek dan een zegen. Na mijn terugkeer hiernaartoe had ik drie dagen lang elk stuk bestek dat ik aanraakte beschaaid en vervormd, was ik zo vaak over mijn langere, snellere benen gestruikeld dat Alis alle onvervangbare waardevolle voorwerpen uit mijn kamer had weggehaald (ze was bijzonder chagrijnig geweest toen ik een tafeltje met daarop een achthonderd jaar oude vaas had omgestoten) en had ik niet één, niet twee, maar vijf glazen deuren verbrijzeld door ze per ongeluk te hard dicht te doen.

Met een diepe zucht strekte ik mijn vingers.

Mijn rechterhand was effen, glad. Een volmaakte elfidenhand.

Ik draaide mijn linkerhand om. De krullen en spiralen in zwarte inkt die mijn vingers, pols en onderarm tot de elleboog bedekten, namen de duisternis in de ruimte in zich op. Het oog dat op mijn handpalm was getatoeerd, met de spleetvormige pupil die breder was dan eerder die dag, leek me kalm en sluw als een kat in de gaten te houden. Alsof het zich net als een gewoon oog aanpaste aan het licht.

Ik keek er kwaad naar.

Naar degene die me misschien wel via de tatoeage gadesloeg.

In de drie maanden dat ik hier nu was, had ik niets van Rhys gehoord. Nog geen fluistering. Ik had Tamlin, Lucien of wie dan ook er niet naar durven vragen – bang dat dit op een of andere manier de Edelheer van het Nachthof zou aanroepen, hem zou herinneren aan de domme overeenkomst die ik Onder de Berg met hem had gesloten: ik zou één week van elke maand bij hem doorbrengen als hij me van het randje van de dood zou redden.

Zelfs als Rhys het op wonderbaarlijke wijze was vergeten, zou ik dat zelf nooit kunnen. Evenmin als Tamlin, Lucien of wie dan ook. Vanwege die tatoeage.

Ook al was Rhys aan het eind... niet echt een vijand geweest.

Wel voor Tamlin. En voor elk ander hof. Er waren maar weinigen die de grens van het Nachthof overstaken en het konden navertellen. Niemand wist precies wat zich in het noordelijkste deel van Prythian bevond.

Bergen, duisternis, sterren en de dood.

Toch had ik me de laatste keer dat ik Rhysand sprak in de uren na de overwinning op Amarantha niet zijn vijand gevoeld. Ik had niemand over dat gesprek verteld, wat hij tegen me had gezegd, wat ik aan hem had opgebiecht.

Wees blij met je menselijke hart, Feyre. Ik beklaag degenen die helemaal niets voelen.

Ik kneep mijn vingers tot een vuist om het oog, de tatoeage, te verbergen. Ik stond op, trok de wc door en schuifelde naar de wasbak om mijn mond te spoelen en mijn gezicht te wassen.

Ik wenste dat ik niets voelde.

Ik wenste dat mijn mensenhart net als de rest van mij was veranderd, van onsterfelijk marmer was geworden. In plaats van het aan flarden gescheurde stukje duisternis dat het nu was en dat haar wondvocht in mij liet lopen.

Toen ik terugkwam in mijn donkere slaapkamer sliep Tamlin gewoon door, zijn naakte lichaam wijdbeens op de matras. Ik keek even bewonderend naar de krachtige spieren in zijn rug, geliefkoosd door het maanlicht, en naar het goudblonde, verwarde haar waar ik mijn vingers doorheen had laten glijden toen we eerder die avond de liefde bedreven.

Voor hem had ik dit gedaan – voor hem had ik mezelf en mijn onsterfelijke ziel met alle liefde vernietigd.

Daar moest ik nu tot in de eeuwigheid mee leven.

Ik liep naar het bed, maar elke stap viel me zwaarder, moeilijker. De lakens waren nu koel en droog, en ik glipte ertussen, ging met mijn rug naar hem toe liggen en sloeg mijn armen om mezelf heen. Zijn ademhaling klonk zwaar, gelijkmatig. Toch vroeg ik me met mijn Fae-oren wel eens af... of ik zijn ademhaling hoorde haperen, al was het maar één hartslag lang. Ik durfde nooit te vragen of hij wakker was.

Hij werd nooit wakker wanneer de nachtmerries me uit mijn slaap haalden; wanneer ik nacht na nacht alles uitbraakte. Als hij het al wist of hoorde, zei hij er nooit iets over.

Ik wist dat hij net zo vaak door vergelijkbare dromen werd gewekt als ik. De eerste keer dat dit gebeurde, was ik wakker geschrokken en had ik geprobeerd met hem te praten. Hij had mijn hand van zijn klamme huid

geschud, en was veranderd in dat beest met vacht, klauwen, hoorns en spitse hoektanden. De rest van de nacht had hij op het voeteneind van het bed gelegen om de deur en de rij ramen in de gaten te houden.

Sindsdien had hij heel wat nachten op die manier doorgebracht.

Ik rolde me zo klein mogelijk op en trok de deken wat hoger op, verlangend naar warmte in de kille nacht. Het was een stilzwijgende afspraak tussen ons – dat we Amarantha niet zouden laten winnen door toe te geven dat ze ons in onze dromen en onze waakzame uren nog altijd kwelde.

Het was ook gemakkelijker om het niet te hoeven uitleggen. Om hem niet te hoeven vertellen dat ik weliswaar hem had bevrijd, en zijn volk en heel Prythian had gered van Amarantha... maar dat ik daarbij mezelf zwaar had beschadigd.

En ik geloofde dat zelfs de eeuwigheid niet lang genoeg was om mezelf te helen.

2

‘Ik wil ernaartoe.’

‘Nee.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar, verborg mijn getatoeëerde hand onder mijn rechterbovenarm en zette mijn voeten iets verder uit elkaar op de zandvloer in de stallen. ‘Het is drie maanden geleden. Er is niets gebeurd en het dorp ligt hier nog geen acht kilometer...’

‘Nee.’ De ochtendzon die door de staldeuren naar binnen stroomde, legde een gloed over het goudblonde haar van Tamlin, die zijn wapenriem met dolken omgespte. Zijn gezicht – op een ruige manier aantrekkelijk, precies zoals ik had gedroomd in de lange maanden dat hij een masker droeg – stond vastberaden en zijn lippen vormden een dunne streep.

Achter hem schudde Lucien, die al naast drie andere Edele schildwachten op zijn grijsgevlekte paard zat, waarschuwend zijn hoofd, en hij kneep zijn metalen oog tot een spleetje. Dring niet aan, leek hij te zeggen.

Tamlin liep naar zijn zwarte hengst, die al was gezadeld, maar ik holde knarsetandend achter hem aan. ‘Het dorp kan alle hulp goed gebruiken.’

‘We zoeken nog steeds naar Amarantha’s monsters,’ zei hij, terwijl hij met een vloeiende beweging zijn paard besteeg. Soms vroeg ik me af of de paarden slechts dienden als een uiterlijke vertoning van beschaving, van normaal gedrag. Zodat hij kon doen alsof hij niet harder kon lopen dan zij, niet met één been in het bos woonde. Het paard kwam in beweging en Tamlins groene ogen waren net brokken ijs. ‘Ik heb niet genoeg schildwachten om je te begeleiden.’

Ik dook op het hoofdstel af. ‘Ik heb geen begeleiders nodig.’ Met een hand stevig om het leer geklemd dwong ik het paard stil te blijven staan. De

gouden ring om mijn vinger glinsterde in het zonlicht, evenals de glanzende, vierkant geslepen smaragd erbovenop.

Het was alweer twee maanden geleden dat Tamlin me een huwelijksaanzoek had gedaan; twee maanden van eindeloze besprekingen over bloemen, kleren, tafelschikkingen en gerechten. Een week eerder had ik dankzij de Winterzonnewende een korte adempauze gehad, ook al had ik de beslissingen over kant en zijde ingeruild voor die over groenblijvende kransen en slingers. Maar het was in elk geval een korte pauze geweest.

Drie dagen lang feesten, drinken en kleine geschenken uitwisselen die waren geëindigd met een lange, vrij saai ceremonie boven op de heuvels tijdens de langste nacht die ons tijdens het sterven en herrijzen van de zon van het ene jaar naar het volgende moest leiden. Of zoiets, in elk geval. Het vieren van een winterfeest op een plek die permanent in de lente was verankerd had mijn totale gebrek aan feestvreugde niet echt goed gedaan.

Ik had niet goed geluisterd naar de uitleg over het ontstaan ervan – en de Fae zelf waren het er ook niet over eens of het nu in het Winterhof of het Daghof was ontstaan. Beide eisten het nu op als hun belangrijkste feestdag. Het enige wat ik wél zeker wist was dat ik twee ceremonies moest bijwonen: één tijdens de zonsondergang die het begin vormde van een eindeloze avond vol geschenken, dansen en drinken ter ere van de dood van de oude zon; en één tijdens de zonsopgang de volgende dag, om de wedergeboorte van de zon met vermoeide ogen en pijnlijke voeten te verwelkomen.

Het was al erg genoeg dat ik voor de bijeengekomen hovelingen en lagere elfiden had moeten staan terwijl Tamlin zijn vele lofuitingen en bedankjes uitsprak. Dat mijn verjaardag ook in de langste nacht van het jaar viel, was iets wat ik bewust aan niemand had verteld. Ik had al genoeg cadeaus ontvangen, en zou er op mijn trouwdag waarschijnlijk nog veel en veel meer krijgen. Ik had geen flauw idee wat ik met zo veel spullen aan moest.

Inmiddels had ik nog maar twee weken te gaan tot de ceremonie. Als ik het landhuis niet uit kwam, als ik niet één dag iets anders kon doen dan Tamlins geld uitgeven en me in de watten laten leggen, dan...

‘Alsjeblieft. De herstelwerkzaamheden vorderen langzaam. Ik zou voor de dorpelingen kunnen jagen, hun eten bezorgen...’

‘Het is niet veilig,’ zei Tamlin. Hij spoorde zijn hengst aan om verder te lopen. De vacht van het paard glansde als een donkere spiegel, zelfs in de schaduw van de stallen. ‘Zeker niet voor jou.’

Dat zei hij altijd wanneer we het hierover hadden; elke keer dat ik hem

smeekte me naar het dorpje van Hoge Fae in de buurt te laten gaan om te helpen met herbouwen wat Amarantha jaren geleden had platgebrand.

Ik volgde hem de heldere, wolkeloze dag buiten de stallen in, waar het gras dat de vlakbij gelegen heuvels bedekte golfde in de zachte bries. ‘De bewoners willen terugkomen, ze willen een plek hebben om te wonen...’

‘Diezelfde bewoners zien jou als een zegening – een symbool van stabiliteit. Als jou iets zou overkomen...’ Hij maakte zijn zin niet af en bracht zijn paard tot stilstand aan de rand van het zandpad dat hem naar het oostelijke bos zou brengen. Lucien stond een paar meter verderop op hem te wachten. ‘Het heeft geen zin om dingen te herbouwen als Amarantha’s wezens door het land trekken en alles opnieuw verwoesten.’

‘De verdedigingsspreuken zijn weer geactiveerd...’

‘Er zijn er verschillende naar binnen geglipt voordat de afweer was hersteld. Lucien heeft gisteren vijf naga onschadelijk gemaakt.’

Ik draaide mijn hoofd met een ruk om naar Lucien, die een pijnlijk gezicht trok. Dat had hij me de vorige dag tijdens het avondeten niet verteld. Hij had gelogen toen ik hem vroeg waarom hij mank liep. Mijn maag keerde zich om – niet alleen vanwege de leugen, maar... naga. Ik droomde soms van hun bloed dat over me heen gutste toen ik hen doodde, zag weer hun sluwe, slangachtige gezichten toen ze me in het bos aan mootjes probeerden te hakken.

Tamlin zei zacht: ‘Ik kan niet doen wat ik moet doen als ik me zorgen maak om jouw veiligheid.’

‘Natuurlijk is het veilig.’ Als Hoge Fae, met mijn kracht en snelheid, was de kans groot dat ik zou ontkomen als er iets gebeurde.

‘Alsjeblieft, doe het voor mij,’ zei Tamlin. Zijn hengst hinnikte ongeduldig en hij streekte de stevige hals. De anderen hadden hun paard al tot galop aangespoord en de eerste van hen had de schaduw van het bos al bijna bereikt. Tamlin gebaarde met zijn kin naar het albasten landhuis dat achter me opdoemde. ‘Ik weet zeker dat je in en om het huis wel met iets kunt helpen. Je zou ook kunnen schilderen. Probeer de nieuwe schilderset uit die ik je met de Winterzonnewende heb gegeven.’

In het huis wachtte me slechts het plannen van de bruiloft, want Alis weigerde me verder ook maar iets te laten doen. Niet om wat ik betekende voor Tamlin, om wat ik binnenkort voor Tamlin zou worden, maar om wat ik had gedaan voor haar, voor haar jongens, voor Prythian. Alle bedienden gedroegen zich hetzelfde; sommigen huilden nog steeds van dankbaarheid wanneer ze me in de gangen tegenkwamen. En wat dat schilderen betreft...

‘Goed dan,’ zei ik ademloos. Ik dwong mezelf hem recht aan te kijken en te glimlachen. ‘Wees voorzichtig,’ zei ik, en ik meende het. Het idee dat hij op jacht ging naar de monsters die ooit Amarantha hadden gediend...

‘Ik hou van je,’ zei Tamlin zacht.

Ik knikte en prevelde het terug, maar hij draafde al naar de plek waar Lucien nog altijd stond te wachten. De gezant had zijn wenkbrauwen nu licht gefronst. Ik keek hen niet na toen ze vertrokken.

Ik slenterde langzaam terug tussen de hagen in de tuin; de lentevogels tsijlpten vrolijk en het grind knerpte onder mijn dunne schoentjes.

Ik had een gloeiende hekel aan de felgekleurde jurken die mijn dagelijkse tenue vormden, maar kon het niet opbrengen dit aan Tamlin te vertellen – niet nu hij er zoveel had gekocht en zo blij keek wanneer ik ze droeg. Niet nu zijn woorden zo dicht langs de waarheid scheerden. Zodra ik mijn broeken en tunieken weer ging dragen, zodra ik mezelf wapens ombond alsof het fraaie sieraden waren, zou dit een luid en duidelijk signaal vormen voor het hele land. Dus droeg ik de jurken en liet ik Alis mijn haar doen – al was het alleen maar om de inwoners een gevoel van rust en welbehagen te geven.

Gelukkig had Tamlin geen bezwaar tegen de dolk die aan een met edelstenen bezette riem aan mijn zij hing. Lucien had ze me allebei gegeven – de dolk in de maanden vóór Amarantha en de riem kort na haar val, toen ik de dolk samen met vele anderen overal mee naartoe nam. Je mag jezelf best tot de tanden bewapenen, maar dat wil niet zeggen dat je er niet mooi bij mag lopen, had hij gezegd.

Maar ik betwijfelde of er ooit een ochtend zou komen dat ik het mes niet ombond, al heerste er honderd jaar stabiliteit.

Honderd jaar.

Die tijd had ik – ik had eeuwen voor me liggen. Eeuwen met Tamlin, eeuwen in dit prachtige, rustige land. Misschien zou ik me op een gegeven moment wel schikken in dit leven. Misschien ook niet.

Ik bleef staan voor de trap die naar de ingang van het met rozen en klimop begroeide huis leidde en gluurde naar rechts, naar de formele rozentuin en de ramen pal daarachter.

Sinds mijn terugkeer was ik slechts één keer in die kamer geweest, mijn vroegere atelier.

Al die schilderijen, alle schilderbenodigdheden, alle lege doeken die lagen te wachten tot ik mijn verhalen, gevoelens en dromen erover zou uitstorten... Ik had het vreselijk gevonden.

Kort daarna had ik de kamer verlaten, en ik was er sindsdien niet meer terug geweest.

Ik rangschikte niet langer kleuren, gevoelens en texturen; ik merkte ze niet eens meer op. Ik kon bijna niet meer kijken naar de schilderijen die in het landhuis hingen.

Een lieve vrouwenstem zong door de openstaande deuren van het huis mijn naam, en de spanning in mijn schouders nam wat af.

Ianthe. De hogepriesteres, Hoge Fae-edele en jeugdviendin van Tamlin die de taak op zich had genomen te helpen met het plannen van de trouwfeestiviteiten. Die Tamlin en mij aanbad alsof we kersverse goden waren, gezegend en uitverkoren door de Ketel zelf.

Toch klaagde ik niet, want Ianthe kende iedereen in het hof en daarbuiten. Ze bleef tijdens de feesten en diners aan mijn zijde, vertelde me dingen over de aanwezigen en was de belangrijkste reden dat ik de vrolijke draaikolk van de Winterzonnnewende had overleefd. Tenslotte was zij degene geweest die de verschillende ceremonies in goede banen had geleid – en ik had het maar al te graag aan haar overgelaten om te bepalen welke kransen en slingers het landhuis en het landgoed zouden sieren, en welk bestek het beste bij welke maaltijd paste.

Daarnaast had Tamlin weliswaar voor mijn dagelijkse kleding betaald, maar het was Ianthe die alles had uitgekozen. Ze was het hart van haar volk, aangewezen door de Hand van de Godin om hen uit wanhoop en duisternis weg te leiden.

Het was niet aan mij om aan haar te twijfelen. Ze had me tot dusver niet op een dwaalspoor gebracht, en ik vreesde de dagen dat ze in haar eigen tempel op het landgoed werkte en toezicht hield op pelgrims en haar volgelingen. Op deze dag... Tja, tijd doorbrengen met Ianthe was beter dan het alternatief.

Ik greep met één hand de flinterdunne rokken van mijn dageraadroze jurk vast en beklom de marmeren trap naar de ingang van het huis.

De volgende keer, beloofde ik mezelf. De volgende keer zou ik Tamlin overhalen me naar het dorp te laten gaan.

‘O, maar we kunnen haar niet naast hem laten zitten. Ze vliegen elkaar beslist naar de keel en dan krijgen we bloedvlekken op het tafellinnen.’ Onder haar lichte blauwgrijze kap fronste Ianthe haar wenkbrauwen, zodat er rimpels verschenen in de tatoeage van de verschillende stadia van de maancyclus op haar voorhoofd. Ze streepte de naam door die ze even daarvoor op een van de tafelschikkingen had gekrabbeld.

Het was een warme dag en de kamer was een beetje bedompt, ondanks de bries die door de openstaande ramen naar binnen waaide. Toch hield ze de dikke cape met kap aan.

Alle hogepriesteressen droegen het golvende, kunstig omgewikkelde, gelaagde gewaad – ook al waren ze verre van bezadigd. Ianthes smalle middel werd benadrukt door een fraaie riem met hemelsblauwe, doorschijnende stenen, elk volmaakt ovaal van vorm en gevat in glanzend zilver. Boven op haar kap lag een bijbehorend diadeem: een tere zilveren band met in het midden een grote edelsteen. Onder de band zat een sluier van stof gevouwen, een ingebouwde doek die over haar voorhoofd en ogen kon worden getrokken wanneer ze wilde bidden, een smeekbede moest richten aan de Ketel en de Moeder, of gewoon wilde nadenken.

Ianthe had me eens laten zien hoe de sluier eruitzag wanneer hij naar beneden hing: alleen haar neus en volle, sensuele mond waren dan zichtbaar. De Stem van de Ketel. Ik vond het een verontrustende gedachte dat het bedekken van het bovenste deel van haar gezicht alleen al voldoende was om de intelligente, listige vrouw te veranderen in een beeld, in iets ‘anderwerlds’. Gelukkig had ze de doek meestal naar achteren gevouwen. Soms zette ze de kap zelfs helemaal af om de zon te laten spelen met haar lange, zacht krullende goudblonde haar.

Ianthe schreef een andere naam op en haar zilveren ringen glinsterden aan haar gemanicuurde vingers. ‘Het is net een spel,’ zei ze, terwijl ze door haar parmantige neus uitademde. ‘Allemaal verschillende stukken die met elkaar strijden om macht of heerschappij en bereid zijn bloed te vergieten als dat nodig is. Dat moet een bizarre gewaarwording voor jou zijn.’

Al die elegantie en rijkdom – en toch hield de gewelddadigheid stand. De Hoge Fae hadden niets gemeen met de nerveus giechelende edelen uit de sterfelijke wereld. Nee, als zij onenigheid hadden, eindigde deze er onherroepelijk mee dat iemand aan flarden werd gereten. Letterlijk.

Er was een tijd geweest dat ik beefde wanneer ik me met hen in één ruimte bevond.

Ik strekte mijn vingers, zodat de tatoeages die in mijn huid stonden getst, werden uitgerekt en vervormd.

Tegenwoordig kon ik aan hun zijde vechten, tegen hen vechten. Ook al had ik dat nog niet uitprobeerd.

Daarvoor werd ik te goed in de gaten gehouden; te streng gadeslagen en beoordeeld. Waarom zou de bruid van de Edelheer leren vechten als de vrede was wedergekeerd? Zo had Ianthe geredeneerd toen ik de fout beging

erover te beginnen tijdens het avondmaal. Het strekte Tamlin tot eer dat hij begrip had getoond voor beide kanten: ik zou leren mezelf te verdedigen... maar er zouden ook geruchten de kop opsteken.

‘Mensen zijn niet veel beter,’ had ik uiteindelijk tegen haar gezegd. En omdat Ianthe zo ongeveer de enige van mijn nieuwe metgezellen was die niet bijzonder verbijsterd of angstig op me reageerde, probeerde ik het gesprek gaande te houden, en ik zei: ‘Mijn zus Nesta zou zich hier waarschijnlijk helemaal thuis voelen.’

Ianthe hield haar hoofd een beetje scheef en het zonlicht toverde een gloed op de blauwe edelsteen op haar kap. ‘Zal jouw sterfelijke familie hierbij aanwezig zijn?’

‘Nee.’ Ik had hen niet uitgenodigd, want ik wilde hen niet blootstellen aan Prythian. Of aan wat ik was geworden.

Ze tikte met een lange, slanke vinger op de tafel. ‘Ze wonen toch vlak bij de muur? Als het belangrijk voor jou is hen erbij te hebben, kunnen Tamlin en ik hun een veilige reis garanderen.’ Tijdens de uren die we samen hadden doorgebracht, had ik haar verteld over het dorp en het huis waarin mijn zussen nu woonden. Over Isaac Hale en Tomas Mandray. Ik had niet kunnen praten over Clare Beddor – of wat er met haar familie was gebeurd.

‘Hoewel ze zich hier uitstekend zou redden,’ zei ik, vechtend tegen de herinnering aan Clare en wat haar was aangedaan, ‘veracht mijn zus Nesta jullie soort.’

‘Onze soort,’ verbeterde Ianthe me rustig. ‘Hier hebben we het al over gehad.’

Ik knikte alleen maar.

Ze ging verder: ‘Wij zijn oud en listig, en gebruiken graag woorden als wapens en klauwen. Elk woord uit jouw mond, elke zinsnede, wordt beoordeeld, en mogelijk tegen je gebruikt.’ Alsof ze de waarschuwing wilde verzachten, voegde ze eraan toe: ‘Wees op je hoede, Vrouwe.’

Vrouwe. Een onzinnige benaming. Niemand wist hoe ze me moesten aanspreken. Ik was geen geboren Hoge Fae.

Ik was Gemaakt – uit de dood herroepen door de zeven edelheren van Prythian, die me dit nieuwe lichaam gaven. Bij mijn weten was ik niet Tamlins metgezel. Er bestond geen metgezelverbond tussen ons – nog niet.

Eerlijk gezegd... Eerlijk gezegd leek Ianthe met haar lichte goudblonde haar, haar groenblauwe ogen, sierlijke gelaatstrekken en buigzame lijf meer op Tamlins metgezel. Zijn gelijke. Een verbintenis met Tamlin – een Edelheer en een hogepriesteres – zou een duidelijke, krachtige boodschap afge-